

Rolnummer 6420
Arrest nr. 74/2017 van 15 juni 2017

ARREST

In zake : de prejudiciële vraag betreffende artikel 90, 1°, van het Wetboek van de inkomstbelastingen 1992, gesteld door de Rechtbank van eerste aanleg Luxemburg, afdeling Aarlen.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters J. Spreutels en E. De Groot, en de rechters J.-P. Snappe, T. Merckx-Van Goey, P. Nihoul, T. Giet en R. Leysen, bijgestaan door de griffier F. Meersschant, onder voorzitterschap van voorzitter J. Spreutels,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging*

Bij vonnis van 20 april 2016 in zake de echtgenoten D. Verdun-Bastogne tegen de Belgische Staat, waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 28 april 2016, heeft de Rechtbank van eerste aanleg Luxemburg, afdeling Aarlen, de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 90, 1°, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen, in die zin geïnterpreteerd dat het de belasting als diverse inkomsten van de normale verrichtingen van beheer van een privévermogen bestaande uit onroerende goederen, portefeuillewaarden en roerende voorwerpen, en niet de normale verrichtingen van beheer van een privévermogen bestaande uit immateriële roerende goederen, uitsluit, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet ? ».

Memories zijn ingediend door :

- Daniel Verdun en Danielle Bastogne, bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. M. Levaux, advocaat bij de balie te Luik;

- de Ministerraad, bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. J. Fekenne, advocaat bij de balie te Luik.

Daniel Verdun en Danielle Bastogne hebben ook een memorie van antwoord ingediend.

Bij beschikking van 29 maart 2017 heeft het Hof, na de rechters-verslaggevers T. Giet en R. Leysen te hebben gehoord, beslist dat de zaak in staat van wijzen is, dat geen terechtzitting zal worden gehouden, tenzij een partij binnen zeven dagen na ontvangst van de kennisgeving van die beschikking een verzoek heeft ingediend om te worden gehoord, en dat, behoudens zulk een verzoek, de debatten zullen worden gesloten op 26 april 2017 en de zaak in beraad zal worden genomen.

Aangezien geen enkel verzoek tot terechtzitting werd ingediend, is de zaak op 26 april 2017 in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil*

Na een handelszaak-apotheek te hebben geërfd, heeft D. Bastogne een bvba opgericht waaraan zij, in de vorm van een quasi-inbreng voor de som van 453 000 euro, die handelszaak bestaande uit het cliënteel verbonden aan de apotheek, het uithangbord en het recht op de huurceel heeft overgedragen.

De belastingadministratie heeft een bericht van wijziging verzonden waarin wordt aangevoerd dat op grond van artikel 90, 1°, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 (WIB 1992) enkel de « normale verrichtingen van beheer van een privé-vermogen bestaande uit onroerende goederen, portefeuillewaarden en roerende voorwerpen » worden geweerd van de belasting als diverse inkomsten, zodat de inkomsten die zijn verkregen naar aanleiding van de overdracht van een handelszaak, met de aard van een immaterieel roerend goed, als occasionele inkomsten belastbaar zijn. Het voor de verwijzende rechter gebrachte geschil strekt tot de

onthefing of tot de nietigverklaring van de aanslag die op die grond door de belastingadministratie is ingekohierd.

De verwijzende rechter stelt vast dat immateriële goederen worden uitgesloten van het voordeel van de belastingvrijstelling, bedoeld in artikel 90, 1°, *in fine*, van het WIB 1992. Aangezien de bewoordingen van die bepaling geenszins ambigu zijn, kan de parlementaire voorbereiding volgens de verwijzende rechter niet door de eisers worden aangevoerd.

Aangezien hij van oordeel is dat de overdracht van een handelszaak zeker een normale verrichting van beheer van een privévermogen kan uitmaken, met name wanneer dat goed, zoals te dezen, reeds heel lang in iemands bezit is, staat de verwijzende rechter stil bij de verantwoording voor het verschil in behandeling tussen, enerzijds, de belastingplichtigen die verrichtingen van beheer van een privévermogen bestaande uit onroerende goederen, portefeuillewaarden en roerende voorwerpen, die niet belastbaar zijn, uitvoeren en, anderzijds, de belastingplichtigen die normale verrichtingen van beheer van een privévermogen bestaande uit immateriële roerende goederen, die wel belastbaar zijn, uitvoeren.

Noch de vermeende « aard » van de overeenkomst inzake overdracht, noch het limitatieve karakter van de categorieën van goederen die het vermogen vormen waarvan de normale verrichtingen van beheer geen aanleiding geven tot belasting - dat is vastgesteld in het verslag uitgebracht namens de commissie voor de Financiën en in de conclusies van de advocaat-generaal bij het arrest van het Hof van Cassatie van 24 oktober 1975 -, maken het mogelijk het vastgestelde verschil in behandeling te verantwoorden.

De verwijzende rechter beslist dan ook het Hof de hiervoor weergegeven prejudiciële vraag te stellen.

III. *In rechte*

- A -

A.1. De eisers voor de verwijzende rechter stellen vast dat de meerwaarden op immateriële goederen belastbaar zijn, ongeacht of het al dan niet een normaal beheer van een privévermogen betreft, hetgeen het Hof van Cassatie herhaalde malen heeft bevestigd, terwijl de meerwaarden op onroerende goederen, portefeuillewaarden en roerende voorwerpen bij een normaal beheer van een privévermogen aan de belasting kunnen ontsnappen.

A.2. De in het geding zijnde bepaling brengt aldus een verschil in behandeling tussen vergelijkbare situaties teweeg : de overdracht van een immaterieel goed zoals een handelszaak kan immers een normale verrichting van beheer van een privévermogen uitmaken, zoals de overdracht van elk ander goed, met name wanneer het goed, zoals te dezen, sedert meer dan 40 jaar in iemands bezit is.

Het normale beheer van een privévermogen heeft immers betrekking op alle daden die een goede huisvader niet alleen verricht voor het dagelijks beheer maar ook voor het winstgevend maken van bestanddelen van het vermogen, waaronder door erfopvolging verworven goederen, hetgeen te dezen het geval is.

A.3. Dat verschil in behandeling is niet objectief en redelijk verantwoord. In de parlementaire voorbereiding met betrekking tot de invoering van die bepaling wordt immers de vrijstelling vermeld van goederen « die normalerwijze een privaat vermogen uitmaken », alsook de belasting van winsten of baten van alleenstaande winstgevende verrichtingen die buiten het normale kader van het gewone beheer van een vermogen vallen, zonder de specifieke problematiek van de immateriële goederen enigszins aan te snijden. Die toelichtingen zijn vaag en sporen niet met de evolutie van een privévermogen sedert 1960, aangezien het thans vaak voorkomt dat een schuldvordering of een verzekeringspolis deel uitmaakt van een privévermogen.

De conclusies van de advocaat-generaal die voorafgaan aan het arrest van het Hof van Cassatie van 24 oktober 1975 waarbij het limitatieve karakter wordt vastgesteld van de goederen waarvan het normale beheer geen aanleiding geeft tot belasting, bieden evenmin een verantwoording voor het vastgestelde verschil in behandeling. Integendeel, het Hof van Cassatie lijkt in een arrest van 10 september 2010 een onverantwoord verschil in behandeling vast te stellen.

Bij gebrek aan een objectieve en redelijke verantwoording voor het vastgestelde verschil in behandeling dient de prejudiciële vraag, volgens de eisers voor de verwijzende rechter, bevestigend te worden beantwoord.

A.4. De Ministerraad merkt allereerst op dat de verwijzende rechter, in zijn verwijzingsbeslissing, enerzijds, van oordeel is dat de in het geding zijnde bepaling de immateriële goederen ondubbelzinnig uitsluit van de belastingvrijstelling en, anderzijds, de in het geding zijnde bepaling toepast op een meerwaarde die wordt geacht buiten elke beroepsactiviteit te zijn ontstaan.

A.5. In hoofdorde is de Ministerraad van mening dat de prejudiciële vraag geen antwoord behoeft, aangezien zij niet tot de bevoegdheid van het Hof behoort.

Hij is van mening dat de wetgever de openlijke en soevereine keuze heeft gemaakt om immateriële roerende goederen uit te sluiten van de belastingvrijstelling en dat de gestelde prejudiciële vraag erop neerkomt dat aan het Hof wordt gevraagd of een stilzwijgen van de wetgever met betrekking tot die uitsluiting bestaanbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Een dergelijke vraag is vreemd aan de aan het Hof toegewezen bevoegdheden, zoals het Hof van Cassatie in zijn arrest van 28 april 1999 heeft geoordeeld, zodat de voorliggende prejudiciële vraag geen antwoord behoeft. De Ministerraad brengt in dat verband in herinnering dat het Hof niet over een beoordelingsbevoegdheid beschikt die soortgelijk is aan die van de democratisch verkozen vergaderingen en de opportuniteit van een wet niet kan beoordelen.

Hij betwist ten slotte dat het Hof van Cassatie in zijn arrest van 10 september 2010 een onverantwoord verschil in behandeling heeft vastgesteld, aangezien het zich ertoe heeft beperkt te beslissen dat er geen prejudiciële vraag moest worden gesteld.

A.6. In ondergeschikte orde is de Ministerraad van mening dat er ten aanzien van de in het geding zijnde bepaling geen enkele vergelijkbare categorie van personen bestaat die een gedifferentieerde behandeling ondergaat, noch dat er verschillende categorieën van personen bestaan die op identieke wijze zouden moeten worden behandeld, zodat de prejudiciële vraag ontkennend dient te worden beantwoord.

Hij is van mening dat een privévermogen een juridische algemeenheid is, die een eigen juridisch bestaan heeft, zonder zich te beperken tot een handelszaak, zodat de beheerder van een privévermogen, volgens de goederen die erin zijn vervat, artikel 90, 1°, van het WIB 1992 zonder onderscheid toegepast zal zien : er bestaat dus geen onderscheiden categorie van beheerders van een privévermogen, dat zich tot een handelszaak beperkt, die in het bijzonder zou worden gediscrimineerd. Bij gebrek aan duidelijk identificeerbare categorieën van op fiscaal vlak vergelijkbare personen kan het Hof niet onderzoeken of de artikelen 10 en 11 van de Grondwet zijn geschonden.

A.7. In nog meer ondergeschikte orde is de Ministerraad van mening dat de maatregel objectief en redelijk verantwoord is, zodat de prejudiciële vraag ontkennend moet worden beantwoord.

De Ministerraad, die de parlementaire voorbereiding aanhaalt van de wet van 1962, waarbij de in het geding zijnde bepaling is ingevoegd, brengt in herinnering dat de in het geding zijnde bepaling is ingegeven door een zorg om sociale rechtvaardigheid. Te dezen werd de vennootschap waarin de handelszaak werd ingebracht, speciaal en vooraf opgericht voor de exploitatie van die zaak : hoewel zij wordt geacht buiten elke beroepsactiviteit te hebben plaatsgevonden, kan die activiteit niet worden geacht onder het normale beheer van een privévermogen te vallen.

In de geest van de wetgever vloeit die uitsluiting voornamelijk voort uit de aard van het goed waarvan de exploitatie een constructie of regelingen van commerciële aard inhoudt die een vorm van speculatie, of op zijn minst een meerwaarde, die erg dicht aanleunt bij die van een ondernemer, beogen. Onroerende goederen, portefeuillewaarden en roerende voorwerpen vereisen *a priori* geen constructie zoals die welke door de overdraagster is opgezet.

De Ministerraad brengt in herinnering dat immateriële goederen immateriële waarden zijn, waartoe de subjectieve rechten, het cliënteel, een handelszaak, de knowhow, enz., worden gerekend, zijnde een geheel van zaken die de rechtsbeoefenaars en de wetgever als een uniek element, als een algemeenheid beschouwen. De handelszaak omvat alle rechten en goederen die nuttig en noodzakelijk zijn voor de organisatie en de exploitatie van de zaak.

De verwijzende rechter heeft in zijn verwijzingsbeslissing trouwens aanvaard dat de wetgever verrichtingen van commerciële aard beoogde wegens de aard van het goed dat het voorwerp ervan uitmaakte, hetgeen door het arrest van het Hof van Cassatie van 24 oktober 1975 en in de conclusies van advocaat-generaal Krings die aan dat arrest voorafgaan, alsook in het arrest van het Hof van Cassatie van 10 september 2010 werd bevestigd. De in het geding zijnde bepaling vindt dus wel degelijk een objectieve en redelijke verantwoording.

A.8. De eisers voor de verwijzende rechter antwoorden dat het Hof bevoegd is om te antwoorden op een prejudiciële vraag die betrekking heeft op een wet, ten opzichte van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Zij preciseren dat het Hof niet wordt gevraagd een opportuniteitscontrole uit te voeren, maar wel het objectieve en verantwoorde karakter van het bij de in het geding zijnde bepaling gecreëerde onderscheid te toetsen.

Zij antwoorden eveneens dat de vraag betrekking heeft op identificeerbare categorieën van vergelijkbare personen, aangezien de meerwaarden die zijn verwezenlijkt bij de verkoop van goederen die door vererving zijn verkregen en gedurende meer dan 40 jaar in het privévermogen van twee verschillende personen zijn behouden, zullen worden belast indien het goed immaterieel is en niet indien het goed materieel is, terwijl beide overdrachten in het kader van het normale beheer van een privévermogen hebben plaatsgevonden.

De door de Ministerraad aangehaalde parlementaire voorbereiding maakt het niet mogelijk een verantwoording te geven voor dat verschil in behandeling, aangezien de aangehaalde passages op algemene wijze betrekking hebben op de diverse inkomsten, en niet op het thans bekritiseerde verschil in behandeling.

- B -

B.1. De prejudiciële vraag heeft betrekking op artikel 90, 1°, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 (WIB 1992), in de versie ervan die van toepassing is op het aanslagjaar 2011, dat bepaalt :

« Diverse inkomsten zijn :

1° onverminderd het bepaalde in 8° en 10°, winst of baten, hoe ook genaamd, die zelfs occasioneel of toevallig, buiten het uitoefenen van een beroepswerkzaamheid, voortkomen uit enige prestatie, verrichting of speculatie of uit diensten bewezen aan derden, daaronder niet begrepen normale verrichtingen van beheer van een privé-vermogen bestaande uit onroerende goederen, portefeuillewaarden en roerende voorwerpen;

[...] ».

B.2. Overeenkomstig artikel 171, 1°, a), van het WIB 1992, zoals van toepassing op het aanslagjaar 2011, zijn de in artikel 90, 1°, van het WIB 1992 bedoelde diverse inkomsten, in afwijking van de artikelen 130 tot 168 van het WIB 1992, in principe afzonderlijk belastbaar tegen een aanslagvoet van 33 pct., « behalve wanneer de aldus berekende belasting, vermeerderd met de belasting betreffende de andere inkomsten, meer bedraagt dan die welke zou voortvloeien uit de toepassing van de evenvermelde artikelen op het geheel van de belastbare inkomsten ».

Met artikel 171 van het WIB 1992 wilde de wetgever de strenge gevolgen vermijden die de strikte toepassing van de progressiviteit van de personenbelasting zou meebrengen voor belastingplichtigen die sommige inkomsten met een veeleer exceptioneel karakter verkrijgen. Luidens de parlementaire voorbereiding beoogde de wetgever « de progressiviteit van de belasting te remmen wanneer het belastbaar inkomen niet-periodieke inkomsten behelst » (*Parl. St.*, Kamer, 1961-1962, nr. 264/1, p. 85; *ibid.*, nr. 264/42, p. 126).

B.3.1. Aan het Hof wordt een vraag gesteld over de bestaanbaarheid van die bepaling met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in die zin geïnterpreteerd dat zij van de belasting als diverse inkomsten de normale verrichtingen van beheer van een privévermogen bestaande uit onroerende goederen, portefeuillewaarden en roerende voorwerpen uitsluit, en niet de normale verrichtingen van beheer van een privévermogen bestaande uit immateriële roerende goederen, die bijgevolg belastbaar zijn.

B.3.2. Daaruit vloeit voort dat enkel de laatste woorden van artikel 90, 1°, van het WIB 1992 in het geding zijn, in zoverre occasionele winst of baten die voortkomen uit « normale verrichtingen van beheer van een privé-vermogen bestaande uit onroerende goederen, portefeuillewaarden en roerende voorwerpen », daarin van de belasting als diverse inkomsten worden vrijgesteld.

B.4. Het geschil voor de verwijzende rechter heeft betrekking op de belasting als diverse inkomsten van de occasionele inkomsten die voortvloeien uit de overdracht, in de vorm van een quasi-inbreng, van een handelszaak-apotheek aan een door de overdraagster opgerichte bvba, waarvan het maatschappelijk doel met name bestaat in het exploiteren en verhuren van apotheken. Die door erfopvolging verkregen handelszaak was gedurende bijna 40 jaar in het bezit van de overdraagster. De verwijzende rechter heeft geoordeeld dat de aldus gegenereerde inkomsten geen beroepswerkzaamheid betroffen.

B.5. De artikelen 10 en 11 van de Grondwet waarborgen het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie. Artikel 172 van de Grondwet is een bijzondere toepassing van dat beginsel in fiscale zaken.

Het gelijkheidsbeginsel in fiscale zaken verbiedt de wetgever niet een fiscaal voordeel toe te kennen aan sommige belastingplichtigen, op voorwaarde dat het aldus ingevoerde verschil in behandeling redelijk kan worden verantwoord.

B.6. Uit de formulering van de prejudiciële vraag en uit de motivering van de verwijzingsbeslissing blijkt dat het Hof wordt verzocht om, enerzijds, de belastingplichtigen die worden vrijgesteld van belasting op occasionele winst of baten die voortkomen uit normale verrichtingen van beheer van een privévermogen bestaande uit onroerende goederen, portefeuillewaarden en roerende voorwerpen, en, anderzijds, de belastingplichtigen die op grond van diverse inkomsten worden belast wegens occasionele winst of baten die voortkomen uit een verrichting met betrekking tot een immaterieel roerend goed zoals een handelszaak, met elkaar te vergelijken. In tegenstelling tot hetgeen de Ministerraad aanvoert, betreft het hier categorieën die zowel identificeerbaar als vergelijkbaar zijn.

B.7.1. De in het geding zijnde bepaling neemt de inhoud over van artikel 67, 1°, van het WIB 1964, dat zelf de inhoud overnam van artikel 17, § 1, 1°, van de wet van 20 november 1962 houdende hervorming van de inkomstenbelastingen (hierna : de wet van 20 november 1962).

B.7.2.1. Uit de parlementaire voorbereiding van artikel 17 van de wet van 20 november 1962 blijkt dat de wetgever de verrichtingen met betrekking tot het normale beheer van een privévermogen van de belasting heeft willen uitsluiten :

« Feitelijk wijkt het beheer van een vermogen af van de uitoefening van een winstgevende betrekking of van de speculatie, zowel door de aard van de goederen - d.z. onroerende goederen, waarden in portefeuille, roerende voorwerpen (allemaal goederen die normalerwijze een privaat vermogen uitmaken) - als door de aard van de daden die met betrekking tot die goederen verricht worden : daden die een goed huisvader verricht voor het dagelijks beheer, maar tevens met het oog op het winstgevend maken, de tegeldemaking en de wederbelegging van bestanddelen van een vermogen, d.i. van goederen die hij heeft verkregen door erfopvolging, schenking of door eigen sparen, of nog als wederbelegging van vervreemde goederen » (*Parl. St.*, Senaat, 1961-1962, nr. 366, p. 147).

De « onroerende goederen, waarden in portefeuille en roerende voorwerpen », waarnaar artikel 17, § 1, 1°, *in fine*, van de voormelde wet van 20 november 1962 verwijst, worden door de fiscale wetgever dan ook opgevat als « allemaal goederen die normalerwijze een privaat vermogen uitmaken » (*ibid.*).

B.7.2.2. Artikel 17, § 1, 1°, van de wet van 20 november 1962 voorzag daarentegen in het belasten van « de winsten of baten van alleenstaande winstgevende verrichtingen die buiten het kader van het gewoon beheer van een vermogen vallen » (*ibid.*, p. 148), die voordien niet belastbaar waren :

« De beoogde inkomsten bestaan voornamelijk uit baten van verrichtingen die slechts occasioneel, toevallig of niet dikwijls genoeg voorkomen om een werkelijke bezigheid uit te maken.

Deze verrichtingen kunnen bijzonder winstgevend zijn en het zou onbillijk zijn dat, in een systeem van een enige belasting, de netto-opbrengst van zulke verrichtingen aan elke heffing zou ontkomen, des te min daar sommige van deze verrichtingen weinig belangstelling verdienen, vooral dan op het gebied van de speculatie.

De beschouwde inkomsten kunnen van verschillende bronnen voortkomen : prestaties voor derden, verrichtingen van commerciële of industriële aard, speculaties op goederen, toevallige adviezen, enz., verstaan zijnde dat de winsten of baten van verrichtingen die ingeschakeld zijn in een regelmatige bedrijfsactiviteit terzake niet worden beoogd.

Anderzijds wordt met klem onderstreept dat de resultaten van het normale beheer van een privaat vermogen, bestaande uit onroerende goederen, waarden in portefeuille en roerende voorwerpen, niet door de belasting zullen worden getroffen.

Te dezen wordt niets aan het huidige regime gewijzigd » (*Parl. St.*, Kamer, 1961-1962, nr. 264/1, p. 77).

B.7.2.3. Daaruit vloeit voort dat artikel 17 van de wet van 20 november 1962 :

« 1° de baten treft uit verrichtingen die aan de belasting ontsnappen omdat ze occasioneel of toevallig waren terwijl de huidige wet slechts de winstgevende bezigheden treft;

2° uitdrukkelijk de vrijstelling bevestigt ten voordele van de verrichtingen van beheer van een privaat vermogen » (*Parl. St.*, Kamer, 1961-1962, nr. 264/42, p. 104).

B.8. Het komt de wetgever toe de grondslag van de personenbelasting en de belastingvrijstellingen vast te stellen. Hij beschikt ter zake over een ruime beoordelingsmarge. Het staat niet aan het Hof te oordelen over de opportuniteit of de wenselijkheid van die vrijstellingen.

B.9.1. De belastbaarheid, als diverse inkomsten, van alle - zelfs occasionele of toevallige - winst of baten buiten het kader van een beroepswerkzaamheid, is ingevoerd bij artikel 17, § 1, 1°, van de wet van 20 november 1962, waarvan de inhoud is overgenomen in artikel 90, 1°, van het WIB 1992, waarbij die inkomsten in principe belastbaar zijn tegen een aanslagvoet van 33 pct., overeenkomstig artikel 171, 1°, a), van het WIB 1992.

In de laatste woorden van artikel 90, 1°, van het WIB 1992 worden de occasionele winst of baten die voortkomen uit normale verrichtingen van beheer van een vermogen bestaande uit onroerende goederen, portefeuillewaarden en roerende voorwerpen, evenwel uitgesloten van de kwalificatie als diverse inkomsten en, bijgevolg, vrijgesteld van belasting.

Die bepaling wijkt dan ook af van het in het eerste deel van artikel 90, 1°, van het WIB 1992 gestelde beginsel van het belasten van alle occasionele winst of baten als diverse inkomsten. Die uitzondering op de belasting dient strikt te worden geïnterpreteerd.

B.9.2. Door de goederen waarop « normale verrichtingen van beheer van een privé-vermogen » die aanleiding kunnen geven tot een belastingvrijstelling, betrekking hebben, limitatief op te sommen, heeft de wetgever, in de laatste woorden van artikel 90, 1°, van het WIB 1992, immateriële roerende goederen zoals een handelszaak uitgesloten van het voordeel van die vrijstelling (Cass., 24 oktober 1975, *Arr. Cass.*, 1976, I, p. 244; Cass., 10 september 2010, *Arr. Cass.*, 2010, nr. 507).

B.9.3. Het in B.6 beschreven verschil in behandeling is niet zonder redelijke verantwoording.

Immers, in tegenstelling tot hetgeen de eisende partijen voor de verwijzende rechter aanvoeren, blijkt uit de in B.7.2 aangehaalde parlementaire voorbereiding dat de in de in het geding zijnde bepaling vervatte vrijstelling is ingevoerd met verwijzing naar goederen die normalerwijze het privévermogen van een goede huisvader uitmaken.

Door enkel occasionele winst of baten die voortkomen uit normale verrichtingen van beheer van een privévermogen bestaande uit « onroerende goederen, portefeuillewaarden en roerende voorwerpen » van belasting vrij te stellen, vermocht de wetgever op legitieme wijze het voordeel van de belastingvrijstelling te willen beperken tot de goederen die meestal een

privévermogen uitmaken en bijgevolg aanleiding kunnen geven tot occasionele winst of baten die door het « normale beheer » van dat vermogen worden gegenereerd.

B.10. De prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 90, 1°, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992, in de versie ervan die van toepassing is op het aanslagjaar 2011, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

Aldus gewezen in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op 15 juni 2017.

De griffier,

De voorzitter,

F. Meersschant

J. Spreutels